

KÄSIKIRJOITTAJA, JOSTA TULI TÄHTI

Englantilainen käsikirjoittaja Alan Moore kuuluu niihin uudistajiin, jotka nousivat palvelutaloi-
tähdeksi amerikkalaisen aikuistuneen populaari-
sarjakuvan aallokossa. Petri Kempplinen ja Harri
Römpölli tapasivat Mooren Angoulême:ssä tam-
mikuun lopulla.

Sarjakuvataiteilijaksi ryhtyminen ei aina ole lahjoista kiinni: tarvitaan myös onnea, tilaisuuksia ja aimo annos päättäväisyyttä. Alan Moore loikkasi sarjakuva-alalle uhkarohkeasti.

– Siitä on nyt kymmenen vuotta. Olin pitkään ajatellut, että haluaisin elättää itseni sarjakuvilla sen sijaan, että teen sieluasyöviä toimistotöitä. Olisin varmaan kuitenkin jatkanut ikuisesti entiseen malliin, ellei vaimoni olisi tullut raskaaksi.

– Tajusin, että jos odotan kunnes lapsi syntyy, minulla ei tule ikinä olemaan pokeria heittävä turvallista työtäni menemään. Niinpä lopetin työt välittömästi ja heittäydyin sosiaaliturvan armoille. Kaksi seuraavaa vuotta elimme kädestä suuhun.

Moore alkoi tarjota sarjakuviaan musiikki-lehtiin ja paikallislehtiin. Parin vuoden ajan hän piirsi lyhyitä sarjakuvia minimipaikalla, kunnes päätti, ettei piirtäminen ole hänen alansa.

– Tajusin, etten osaa piirtää. Tai osaanhan minä, mutta se oli niin työlästä. Olin kuitenkin oppinut jotain tarinoiden kertomisesta, ja huomasin, että voisin tehdä käsikirjoituksia nopeammin ja paremmin.

– Aloin lähettellä lyhyitä scifi-tarinoita brittiläisille sarjakuvalehdille – *Dr Who*, *2000 AC* – ja ne hyväksyttiin. Pari vuotta opettelin lyhyiden kertakäyttöjuttujen parissa. Se on paras tapa oppia.

Kirjoittajana Moore on perfektionistinen ja pikkutarkka, mutta jättää myös piirtäjälle vapausa.

– Käsikirjoitukseni ovat hyvin pitkiä ja perusteellisia – kirjoitan varmaankin pisimmät käsikirjoitukset tällä alalla. Kirjoitan pitkän kuvauksen joka ruudusta: kuvailen kaiken hahmojen ilmeistä ja valaistuksesta kamerakuviin ja lavastukseen. Sitten sanon piirtäjälle, että mikäli hänellä on parempi idea, niin siitä vaan. Haluan antaa piirtäjälle maksimitulen ja maksimivapauden.

Mooren käsikirjoituksissa on todellakin pituutta. *Big Numbers*, jota hän nyt kirjoittaa *Bill Sienkiewiczille*, julkaistaan tavalliseen tapaan nelikymmensivuisina lehtinä. Mooren käsikirjoitus lehden yhtä numeroa kohti käsittää 200 liuskaa. *Watchmenin* käsikirjoitus oli samaa luokkaa: 120 liuskaa 28 sarjakuvasiivua kohden.

– Olisi ollut mukavaa, jos olisin saanut koko *Watchmenin* tarinan valmiiksi, ennen kuin *Dave (Gibbons)* alkoi piirtää sitä. Mutta minunhan olisi pitänyt aloittaa se suurinpiirtein 13-vuotiaana, että olisin saanut sen siihen mennessä valmiiksi!

Alan Moore

Watchmen-sarjakuvaa tehdessään Moore sai täydet vapaudet DC-yhtiöltä, koska hänen työskentelynsä *Swamp Thingin* parissa oli osoittautunut erittäin tuottavaksi. Moore kertoo tehneensä paljon rahaa *Watchmenilla*, mutta toteaa sen olleen vain neljä prosenttia koko tuotosta.

– Minä sain neljä, Dave toiset neljä, ja DC 92 prosenttia. Tuolla tavalla laskettuna se alkaa vähän suututtaa: niinpä päätimmekin perustaa oman kustantamon, Mad Loven. Mad Love julkaisee vain minun käsikirjoituksiani, ja tuotto menee tasan piirtäjän ja kirjoittajan kesken.

– Amerikassa ja Englannissahan käsikirjoittaja saa yleensä neljänneksen siitä mitä piirtää. Tavallaanhan se on reilua: minulta menee sivun kirjoittamiseen noin neljännes siitä ajasta, missä Gibbons piirtää sen.

Watchmenin suosioon Moore ei suhtaudu varauksetta; pyrkimyksenä ei ollut uuden, filosofisempaan sarjakuvaan suuntautuvan koulukunnan perustaminen.

– Minulle sen kirjoittaminen oli enemmänkin tilipäätös kuin tilinavaus. Nyt näyttää jossain määrin siltä, että olemme tuominneet amerikkalaisen sarjakuvateollisuuden muutamaksi vuodeksi yhä surkeampaan ja ennalta arvattavampaan supersankarien tulvaan.

Tulevissa toissään Moore on siirtynyt kauas DC:n supersankariuniversumista.

– Sienkiewiczin kanssa valmistuva *Big Numbers* on katsaus englantilaiseen nyky-yhteiskuntaan. Yritämme soveltaa siihen uutta matemaattista kaaos-teoriaa. Sitten leen *Melinda Gebblen* kanssa eroottista *Lust Girls*-sarjaa. Se ilmestyy ensin *Taboossa*, ja sitten albumina Mad Lovella, samoin kuin *Eddie Campbellin* kanssa tekemäni *From Hell*.

– Suurin osa eroottisesta sarjakuvasta on huonoa: tylsää, rumaa ja ihmisarvoa alentavaa. Melindan kanssa työskenteleminen tekee siitä terveempää – tulos ei ole vain miehilistä heteropornoa.